

O P I S

z magnetofónového záznamu, nahovoreného v jazyku slovenskom, mužským hlasom na štvorstopovú magnetofónovú pásku, navinutú na kotúč ČSN 36 6455 o priamere 8 cm, na ktorom je výzva k robotníkom SSR k vytvoreniu tzv. "Ľudových revolučných rád" k zvrhnutiu súčasných funkcionárov štátu - "robotnícku aristokraciu".

Uvedený záznam bol nájdený dňa 17. - 18. 1. 1983 v poštovej schránke Jozefa REDOVJANA z Rožňavy, zabalený v igelitovom vrecúšku, bez akajkoľvek sprievodnej listiny.

Občania, robotníci !

Na štyroch stopách tohto magnetofónového pásu je záznam o situácii v Československu a o tom, ako môžeme túto situáciu zmeniť.

Tento záznam je toho času rozozlaný po celom území našej republiky. Šírte jeho obsah medzi ľuďmi, ktorým dôverujete. Prípadne ho nahrajte na iný magnetofónový pás. Konajte tak v záujme svojom i vzáujme pracujúcich.

Píše sa rok 1983. Situácia v Československu je takáto: Niet pravdy, hovoria ľudia, niet spravodlivosti. A ako účí strana ľudí rozumieť marxizmu, keď ľudia vravia, že niet pravdy. Podľa Lenina je pravda odrazom objektívnej skutočnosti v ľudskom vedomí. To znamená, že ak človek vníma okolie i javy života tak, ako oni v skutočnosti jestvujú, hovoríme, že tento odraz okolia vo vedomí človeka je pravdivý. Učme sa teda pravde i sebe rozumieť, keď už nedokážu človeku rozumieť tí, čo víno pijú a vodu hlásajú. Hovorme pravdu, nič len pravdu, čistú pravdu, keď už vieme, že ona skutočne existuje a vieme, čo pre nás znamená. Prišiel čas povedať pravdu o postavení robotníka u nás. Prišiel čas povedať pravdu o všetkom, čo človeka bolí a čo mu bráni žiť ako človek.

Budem hovoriť a vy posúďte, či vravím pravdu. Teda situácia je takáto:

Postavenie robotníka je u nás najbiednejšie. Nedostáva sa mu to, čo mu patrí. Často je kľamaný na zárobku. Nespravodlivým odmeňovaním za prácu je porušovaný princíp socializmu, ktorý zále: každý podľa svojích schopností, každému podľa jeho práce. Na úkor robotníkov, roľníkov, zdravo zmýšľajúcej časti inteligencie si žije spoločenská trieda, ktorá nás

koristuje. Robotník pracuje a dostáva za svoju prácu mzdu. Koľko ľudí však u nás pracuje menej a dostáva ďaleko viac, ako je hodnota práce, ktorú vykonáva. Koľko ľudí, vedúcich a riadiacich pracovníkov, hospodárskych a politických činiteľov hrabe k sebe koľko sa len dá. Sú majiteľmi vysokých peňažných vkladov, sú majiteľmi áut, vil, domov, chalúp, záhrad, chat a iných materiálnych hodnôt, ktoré nemožno postaviť a získať iba z platu. Kde je tu spravodlivosť? Kde je tu princíp socializmu? Na robotníkov ako i na iné spoločenské triedy sú kladené čoraz vyššie požiadavky, pracovať viac, kvalitnejšie a lacnejšie. Šetriť a šetriť. Prosia nás, aby sme viac robili. Tí nás prosia, čo sme darebáčia. Budeme viac robiť, keď ich zosadíme z funkcií. Najhoršia situácia je v podnikoch, závodoch, družstvách, teda tam, kde sa niečo vyrába. Po nádvoriach medzi výrobnými halami sú uskladnené hotové výrobky pod holým nebom, pretože niet skladovacích priestorov. V mnohých výrobných halách, dielňach je neporiadok, pracovné stoly založené nepotrebným materiálom, na zemi hromady súčiastok, zlé osvetlenie, nikde kúska zelene, nikde kúska apríjemňujúceho prostredia. Iba na zošltnutých stenách pláguť s nápisom: "Brigády socialistickej práce - predné hliadky pokroku". A desať tisíce u nás pracuje v takýchto podmienkach, z ktorého je človeku jednoducho na vracanie. Na druhej strane v kanceláriách vedúcich dominuje nový nábytok. Na základe mnohých faktov zo skutočnosti, možno vo všeobecnosti povedať, že hospodárske organizácie nevytvárajú robotníkom pre normálne plnenie plánovaných úloh priaznivé podmienky. Stáva sa, že organizácia nezabezpečuje plynulosť výroby pravidelným zásobovaním surovinou, čo spôsobuje, že v určitých obdobiach pracujúci v dielňach nemajú, čo robiť, lebo nemajú z čoho robiť. Na druhej strane sú nútení pracovať aj v sobotách a nedeliach, aby dokonali plán. Jeden z ďalších negatívnych javov je nákup nekvalitnej suroviny, pretože iná jednoducho nie je, čo núti pracujúcich improvizovať vo výrobe.

Zvyšuje pracovnosť. Narastá nepedantnosť, odpad, vyššia spotreba energie. A to nikoho nebolí?

Drvivá väčšina pracovníkov si navyše vypočítava mzdu, lebo im to nikdo neukáže. Ku koncu každého roka sa naháňa plán, šturmuje sa. Plán horí treba ho hasiť. A nikto sa nestará, v akom pracovnom prostredí, v akých podmienkach robotníci finišujú. Či sú v bezchybnom stave stroje. Či robia robotníci v prašnom prostredí. Či im je zima, či robia v horúčave, či im pod rukami niečo nezavadzia, alebo pri chôdzi, aby neprišli k úrazu. A keď pracovník príde k úrazu, organizácia mu nezaplatí, lebo súdruhovia mu povedia, že svojvoľne porušil bezpečnostné predpisy. A nikto sa ho nezastane. Odbery na to kašľú. Tie sú jedna ruka s podnikom. Podnikové kontroly a odborové orgány vyhlásia ten a ten mesiac za mesiac bezpečnosti pri práci. Robia kompletné previerky, revízie a bezpečnostní technici chodia po pracoviskách a dávajú pokuty za porušovanie predpisov. Ale keď sa naháňa plán, vtedy sa prižmúri oko. Vtedy nevidno ani jedného bezpečnostného technika. A mesiac dopredu vedúci úseku alebo predseda odborárskej organizácie vykrikujú: " Súdruhovia pracujte, snažte sa, lebo nebudú prémie ". Najväčší darebák naháňa ľudí do roboty, hoci mu ide predovšetkým o jeho prémie. Je to dobre zorganizovaná banda. Sú to ostré slová, ale inak ich nazvať nemožno.

Koľko vypätia síl a nervou stojí ľudí ovládanie prevádzky, výrobných linky. Tíh ľudí, ktorých práca jednoducho baví a nedá im aby ju jednoducho odflákli a to aj napriek spleti problémom, ktoré výroba so sebou prináša v tejto zložitej situácii. A pracujú na úkor svojej rodiny, svojho zdravia, pešace a nepýtajú sa koľko za to. Ako sa len tešia k tomuto úprimnému vzťahu k práci ľudia na vysokých postoch. Karisti, ktorí sa došplhali do funkcií šťastnou hrou. Lyulia si,

o sebe, že sú stворení iba na reprezentáciu a tí druhí iba na prácu.

Neblahá situácia je i v plnení kolektívnych zmlôv medzi podnikmi a zamestnancami, jak z jednej tak i z druhej strany. Podľa predstáv mnohých hospodárskych pracovníkov je jediná želaná forma účasti pracujúcich na riadení podniku, zvýšená pracovná iniciatíva. Iné formy účasti pracujúcich na riadení nie sú želané. Vieme, že u nás je všeobecne nízka pracovná morálka, že kde sa dá tam sa človek počas smony uľeje. A taká je situácia jak v administratíve, tak aj u robotníkov, či roľníkov. Táto je však predovšetkým produktom hrubých chýb v riadiacej práci a nesprávneho vzťahu k pracujúcim ako k tvorcem materiálnych hodnôt. Je úplne prirodzené a pochopiteľné, že ľuďom sa nechce viac pracovať, pretože vidia bezprákladnosť mnohých riadiacich hospodárskych i politických pracovníkov. Proste ľudia šora. Pretože vidia ich rodinkárstvo, špekulácie, ich hrabivosť, ich rozkrádanie, ich darebáctva, ich flámy za reprezentačné peniaze. Za naše peniaze. A toto strana naučí. A títo ľudia ešte nechápavo kritia hlavami, že prečo sa nechce robiť ľuďom a pokrytecky nám dávajú za vinu skutočný stav vecí. Ale oni jeden z tých z hora sa neopýta, že prečo sa nám nechce robiť viac a kvalitatívnejšie. Pretože ich vlastný egoizmus k práci a v živote je kameňom úrazu celej spoločnosti.

Vraveli sme, že je u nás nízka pracovná morálka. Nemožno to pochopiteľne tvrdiť o každom, pretože každý človek má inú povahu, iný vzťah k práci. Na jednej strane sú ľudia, ktorí pracujú a pracujú až do úmoru. Nepoznajú mieru, nepoznajú oddych. A takých je nás Slovákov veľa. Na druhej strane sú aj takí, tiež Slováci a tých je žiaľ tiež veľa, ktorí dokážu tú našu pracovitost veľmi dobre využívať pre seba. Veľa krát sami sebe hovoríme, nadrel som sa ako hlúpy Slováč a každý si pritom myslí svoje. Avšak pracovitost je jedna.

z najhodnotnejších vlastností človeka. Bodaj by ju mali iné národy vštepené v takej miere, ako ju máme vštepenú my Slováci. Musíme sa však v krátkej dobe naučiť zostať pracovitými, nie však hlúpymi. Často pracujeme v akýchkoľvek ťažkých pracovných podmienkach. Nehľadíme ani na pravo ani na ľavo. Mnohí z nás by boli nešťastní, keby sa nenadreli. Vlastne iba vtedy máme ozajstný pocit spokojnosti.

Ďalšiu skupinu ľudí tvoria noteriakí flákači, ktorí nebudú robiť aj keby im hlavu odťal. Ruky im jednoducho zavádzajú. Nejde im to, nechce sa im. Môže byť akékoľvek zriadenie, akákoľvek organizácia práce, on je proste od prírody lenivý. Tích nie je našťastie až tak veľa, i keď je ich dost.

Tretiu a najväčšiu skupinu tvoria tí, ktorí nie sú ani vyslovení ľahúni, ani vyslovení ľajďáci. A táto obrovská masa tvorí povedali by sme, zlatý stred. A títo ľudia pracujú podľa toho, akú majú momentálne náladu, alebo momentálne podmienky pre prácu. Pracujú podľa toho, aký vzťah k nim majú ich nadriadení, alebo oni k nim, či si ich vážia alebo nie. Pracujú podľa toho akú náladu si priniesli z domu, aký je na pracovisku poriadok, alebo neporiadok. Alebo podľa toho aký plat majú oni, alebo ich nadriadení. Či je šéf človekom čestným a pracovitým, alebo či je karierista a hrabivec. A práve preto, že tie vzťahy nadriadených a podriadených sa vo všeobecnosti zlé a pretože podmienky pre výkon práce sú ťažké i skutočnosť pri odmeňovaní za prácu rôznorodá, potom i výkon a celkový vzťah robotníkov k práci je taký aký je. Hoci by za normálnych okolností táto drvivá väčšina pracujúcich pracovala riadne. A aké su to tie nenormálne okolnosti? To sú tie, že najväčší ľajďáci nám dávajú morálne kvapky o tom, ako treba pracovať. A toto nemá kto povedať, pretože každého hneď zastrasia, alebo rovnú zavrú.

Výrobné sily ako vzťah človeka k predmetom prírody, k prostrediu, k výrobným prostriedkom možno veľmi presne rozlíšiť podľa toho, v čom vlastníctve sa tieto nachádzajú. Pokiaľ sa jedná o vlastníctvo osobné, vzťah človeka k vlastnému je neporovnateľne lepší ako vzťah k predmetom spoločenského vlastníctva. A aké je v skutočnosti toto vlastníctvo spoločenských výrobných prostriedkov všetci dobre vieme podľa toho, aký máme k nemu vzťah. Že je tu už roky silná tendencia utekať od spoločného k osobnému. Tu sa dostal vzťah človeka k spoločenskému vlastníctvu do takej polohy, akoby výrobné prostriedky nepatrili proste nikomu. Akoby jednoducho nemali gazdu. Prečo je to tak? Ľuďom pracujúcim sa nemožno čudovať, že nemajú k spoločnému taký vzťah, aký by mali mať. Nemožno sa im čudovať, že nemajú záujem pracovať viac, kvalitnejšie a lacnejšie. Pretože rozvoj výrobných síl, rozvoj ekonomiky a rast našej životnej úrovne je závislý od rozvoja výrobných vzťahov, teda od úrovne vzťahov medzi ľuďmi v procese výroby a tie sú katastrofálne, pretože neexistuje spolupráca, dôvera medzi nadriadeným a podriadeným. Pretože robotník, ktorého vedúci núti kvalitnejšie pracovať, nebude kvalitnejšie pracovať, lebo jeho vedúci sa eventuálne obohacuje rozkrádaním zo spoločného a sám kvalitne nepracuje. A preto sa aj ľudia ulievajú a kradnú zo spoločného podľa svojich možností a podľa vzoru svojích nadriadených. A tieto vzťahy tvoria základný ekonomický zákon spoločnosti, teda i socialistickej a to znamená, že pokiaľ ten, čo rozkazuje a riadi je darcák a kradne a jeho podriadení o tom vedia, oni nebudú viac a kvalitnejšie pracovať a preto i rozvoj spoločnosti nemôže napredovať tak ako by mal. A preto od spoločnosti, v ktorej je porušovaný princíp socializmu a porušovaný jej základný ekonomický zákon, nemožno hovoriť ako o spoločnosti socialistickej, pretože jej vývoj je deformovaný. Preto možno právom hovoriť nie o socializme, ale o deformovanom socializme.

Všade sa kričí, šetrite energiu, šetrite pohonnými hmotami. Keď robotník prišiel, že potrebuje od podniku poži-
čiat nákladné auto, napríklad na prevoz stavebného materiálu,
tak ho nedostal, lebo sa šetrí pohonnými hmotami. Zrušilo sa
množstvo autobusových spojov, možno i takých, ktoré nebolo
žiadúce zrušiť. Ale šetríme pohonnými hmotami. A páni sa vy-
vážajú na Volgách, na 613 a 19 litrovou spotrebou Superu,
po jednom, po dvoch z jedného konca republiky na druhý. Tam
pravda šetriť netreba.

Aká je situácia v zásobovaní tovarom? Ľudia si už ne-
môžu byť istí kvalitou zakúpených potravín. To, čo bolo kedý-
si dostať, bolo dobrej kvality a chuti, už v predajniach ne-
vidieť. A navyše toho vyrábame šmejdy, ktoré nemajú požado-
vanú akosť a sú navyše drahé. Je bežné, že i niektoré nové
výrobky dobrej kvality prichádzajú postupom času na trh niž-
šej kvality. V obchode s priemyselným tovarom, potravinami,
textilom, nábytkom vládne korupcia. Vo veľkom existuje pod-
pultový predaj nielen u potravín, ale i v predaji stavebné-
ho materiálu, autosúčiastok, nábytku, konfekcie a podobne.
Zlá situáciu v nedostatku niektorých druhov tovaru zhoršuje
ešte nedostatočné a nepravidelné zásobovanie tým sortimentom
tovaru, ktorého sa vyrobí síce dostatok, ale do predajní
sa všade a vždy nedostane. Je pravda, že nákupné horúčky
často spôsobujú ľudia sami. Na druhej strane tieto by však
nevznikali, keby všetkého bolo dostatok. Značné výkyvy vo
výrobe a distribúcii tovarov však spôsobujú, že raz nie je
ocot, cukor, kakao, oriešky, toaletný papier. Inokedy zase
chýba soľ, vajcia, sirup, mäso. Máme vyspelý chemický prie-
mysel. Prečo potom dovážame práchy do Rusie a Juhoafricka,
keď máme v tomto smere bohatý sortiment vlastných výrobkov
a lacnejších. To, čo sa radovému občianovi nepáči, je výroba
nábytku. Drevo vyvážame do zahraničia a pre nás nábytok vy-
rábame z menej hodnotných surovín, napríklad z lisovaných

triesok. Čo je to za nábytok? A keby nebol aspoň taký drahý. To čo platí o výrobe karosérii v automobilovom priemysle, to isté platí aj o výrobe nábytku. Že tu chyba výrobcom znamená pre bohatý tvar, estetiku, fantáziu, všetko sa vyrába takmer na jedno kopyto. Ak voľačo do obchodov raz za čas príde, hneď je to po známosti vypredané. A keď človek vidí tie fronty pred predajňami, nemôže hovoriť o sociálnych istotách. A na druhej strane v diplomatických predajňach si naši páni aristokrati kupujú s tridsať percentovou zľavou všetko, čo len chce. Tam je všetkého dostatok. Ako by sa ich problémy dneška vôbec netýkali.

Zarządzajúce je v akom stave sú obzvlášť do užívania nové sídliská. Okolo nových panelákov sú ešte kopy stavebného materiálu. Časť z neho je pri nevhodných úpravách prostredia strojmi zakrytá vrstvou zeminy. Na nových sídliskách takmer neexistuje kompletná občianska vybavenosť. Nieto obchodov, škôl, jasí, slušiac, ordinácií, detských ihrísk, nieto zelene. Na miestach, kde sú je ešte ďaleko. Prístupy k jednotlivým obytným blokom sú provizórne, v nepriazni počasie plné hlata. Niektoré druhy prác spojené s výbavou interiéru sú doslova šlendriánsky prevedené. Keď sa otvorí okno, sú zle nalepené tapety, neskôr padá omietka, netečie teplá voda, alebo časom žiadna netečie, kazí sa vŕťah, alebo tečie radiaťor. A to sú maličkosti, ktoré vedú ľuďom náramne strpčiť život. A prečo je to tak? Veď naša spoločnosť niekto riadi. Nič život niekto organizuje, našu ekonomiku niekto plánuje, riadi, riadi celý ten neohutný mechanizmus, ktorému hovoríme spoločnosť, navyše socialistická.

Dôkazom existencie nesprávneho vývoja socializmu je nesporné rast takých negatívnych javov, ako je rast rozvodov, alkoholizmus, fajčenie, rast kriminality, rast pracovných onemocnení a nervových onemocnení, rast neohotovosti, rast úrazovosti, klesajúca pracovná morálka a podobne. Štát sa

snaží obrovskými finančnými položkami brzdiť všeobecne stúpajúcu tendenciu týchto sociálnych javov. Ak však zameria úsilie na spomalenie rastu niektorého z nich, prejaví sa to na zvýšenom raste ostatných. Sú však v praxi zaužívané aj iné metódy, ktoré umelo znižujú rast sociálnych negatív. Napríklad tým, že v žiadosti o rozvod sú dôvody na rozvod niekedy poznačené rozhodnutím súdu, ako nepostačujúce alebo nepodstatnené. A týmto sa umelo udržiava spolužitie ľudí v rodinách, ktoré často krát už neplnia svoju spoločenskú funkciu. V týchto rodinách môže viesť k zvýšenému používaniu alkoholických nápojov, k ďalším strasovým situáciám, ktorých svedkami sú často deti. Akékoľvek spôsoby znižovania týchto negatív, či už liečbou, výchovou, tvorbou lepšieho pracovného a životného prostredia, nezasahujú jadro vecí, ktoré je kdesy úplne inde. To jadro vo všeobecnosti reprezentujú zaostávajúce výrobné vzťahy v spoločnosti, ako i triedny antagonizmus.

Aký je náš životný štýl? Ako vyplňame časť svojho života? Desať hodín venujeme práci, ktorú vykonávame násilu, lebo v týchto sociálno-politických pomeroch to inak nejde. Osem hodín venujeme odpočinku, dve hodiny veciam nevyhnutným pre zachovanie života. A iba štyri hodiny žijeme podľa svojich predstáv. I to často krát nie je možné. Do roka žijeme iba dva mesiace podľa svojej vôle. A ak k tomu pripočítame roky šťastného detstva, potom sa život žijeme slobodne vlastne iba 20-25 rokov. Ostatných 40 rokov života sme nútení žiť tak, ako nechceme. Musíme robiť prácu, ktorú robíme s nechutou. Pre množstvo neporiadku a nespravodlivosti nás ani nemôže baviť. Cestujeme plnými autobusmi, vlakmi, električkami, stojíme fronty pred obchodmi, utekáme do jaslí pre deti, trpíme čakáním po úradoch, sme nútení čakať u mäsiara, u kaderničky, u doktora, pred komisiou za bytom. Čakať a čakať. A čas beží a my nežijeme. Aká je to organizácia spoločnosti, spoločenského života? Kto násie vinu zato, že žijeme

ako by sme nežili? Ryjeme sa v zemi, pestujeme zeleninu v záhradke i preto, že štát ju nestačí dorobiť. Sterilizujeme ovocie, zavárame kompóty, robíme sirupy i preto, že štát ich nestačí dorobiť. Vyrábame domáce vína, klobásy, pálenky, lebo štát ich vyrába drahé. Stavíme sa vypúťia síl na pôžičku, cez vlastnú dovolenku rodinné domy a domčeky preto. lebo niet bytov, ale i preto, lebo sa viďeľšas smeďi vytvorit si pohodlné vlastné síkronie a od spoločnosti sa separovať. Robíme domáce opravy, údržbu bytov, kvapkajúceľch voľovodov, radiátorov. Opravujeme si televízory, chladničky, práčky, Malujeme si byty, lebo poskytované služby sú drahé a nekvalitné. A tam letí čas, ktorý by sme mali stráviť pre seba v kruhu svojej rodiny. Neostáva čas na odpočinok, prechádzky, pre umenie, pre zábavu, pre šport, pre lásku, na vzdelávanie. A neostáva čas na sebapoznávanie vlastnej a neopakovateľnej bytosti človeka.

Ale niekto si žije v tejto spoločnosti, kráva a má. Organizuje a riadi. Organizuje náš spoločný život. Svoj i náš. Ale ako? Pre seba dobre, ale pre nás nie. A dokedy to takto pôjde ďalej?

Hovorím predovšetkým o negatívnych javoch spoločnosti, pretože sa o nich nevraví tak, ako oni v skutočnosti jestvujú. Pretože čoraz viac zasahujú podstatu existencie každého z nás. Rastie naliehavosť ich riešenia na strane jednej a každý zakrývať príčiny nedostatkov na strane druhej. Iochpiteľne, že od začiatku budovania našej spoločnosti sme dosiahli i rast personálnych úspechov, na ktoré sme prvom hrdí, niekedy viac, niekedy menej. O bilanciu úspechov tu však nejde, pretože človeka bolí, keď si pomyslí kam sme to mohli dotiahnúť, leby sa naša spoločnosť rozvíjala zerevo, harmonicky. Napriek skutočnosti sú mnohí ľudia, hlavne tí starší relatívne spokojní, pretože zažili horšie časy. Dnes je však smieľšne uspokojovať sa s tým, že máme v byte ústredné kúrenie, že máme

plyn. Väčšina je nespokojná a právom nadáva, pretože v spoločnosti je neporiadok. Nadávame pretože robíme a v iných štátoch sa pracujúci ľudia majú lepšie ako my. A my sa chceme mať tiež lepšie a o to práve ide. Aby sme sa však mali lepšie, musíme odstrániť neporiadok. Musíme teóriu marxizmu uvádzať do praxe dôsledne a nefušovať politiku. Neimitovať socializmus. Idei marxizmu sa musia vplávať do života spoločnosti a nie plávať na povrchu ako masťná škvrna, ako pozlátko a zakrývať to, čo je zlé a neriešiť to.

Mnoho ľudí hovorí u nás o rozvinutej socialistickej spoločnosti. Toto tvrdenie je unáhlené. Rozvinutá socialistická spoločnosť je totiž spoločnosť harmonicky sa rozvíjajúca. Skutočnosť je však taká, že porušovaním základného ekonomického zákona spoločnosti vzniká nesúlad medzi rozvojom výrobných síl a výrobných vzťahov a preto nemôžeme hovoriť o harmonicky rozvíjajúcej sa spoločnosti. Zbožné želanie niektorých ľudí hore je vydávané za skutočnosť, alebo vulgárne povedané pubertálny socializmus si myslí, že je už dospelý. Väčšina politických pracovníkov z oblasti propagandy a ideológie stratila schopnosť objektívne hodnotiť spoločenské javy a udalosti. Mnohý z nich pracujú pod tlakom zhora s vedomím zlej vykonanej práce. Sú si vedomí toho, že ideje iba diktované zhora, odtrhnuté od skutočnosti, od života sa stávajú dogmou. Nikto z nich však nemá odvahu priznať chyby ani svoje ani iných a zjednať nápravu. Každý z nich sa bojí tých najvyššie postavených. Preto nič nepovedia. Aj z robotníckej triedy sa stala obrovská dezorientovaná a nejednotná masa mládežiacich ľudí, ktorí nie sú v stave povedať ani, čo si myslia, ani čo by chceli. Naučili sa iba prikyvovať hlavami a dvíhať ruky na znak súhlasu a to i proti svojej vôli. A vedomie nepočujúce i neprípustiac kritiku smerom hore si snáť myslí, že idei komunizmu sa pretavujú do života spoločnosti.

Všetky masovokomunikačné prostriedky vo svojich prejavoch trpia prehnaným rusofilizmom, teda vychvaľovaním Soviet-

ského Zväzu až kdesy do nebies. Načo to je? Komu to prospieva? Veď to škodí spoločnej veci. Naproti tomu si to naši východný susedia nijako navyžadujú. Každý má rád, keď ho niekto chváli. Avšak privela chvály každého privádza do rozpakov. Ako vážiť si obeti, ktoré priniesol. Úprimne si vážiť historický vklad v minulosti a súčasný prínos Sovietskeho Zväzu v medzinárodnej politike a v boji za zachovanie mieru. Nie ho však farizejsky oľacovať a pátrať za deň ho dávať za vzor. Naša tlač píše o situácii u nás a inde často kriticky neobjektívne a teda nepravdivo. Je to neúčinná, jalová propaganda silnej ideológie marxizmu, prinášajúca práve a presne opačnú reakciu ľudí, než aké vedenie spoločnosti očakáva. Tento odpornou a deštrou školský rebenou propagáciou učenie marxizmu-leninizmu náročne trpí. Ona znevôľuje najkrajšie myšlienky humanizmu svojím kritickozrakým pokrytstvom. Takáto propaganda je skôr vhodná pre úroveň myslenia rodiaceho sa proletariátu v rozvojových krajinách. I to len vo obmedzenej dobe, a nie u nás. Takáto propaganda ľudí iba odľupuje, berie im chuť do života. Práve ľudia najväčšine čítajú iba zadnú stranu novín. Potom sa rozhodujú, že sa k spoločnému a spoločenskému stávajú pekom. Za takejto situácii nemožno hovoriť o harmonickom rozvoji spoločnosti, tried, sociálnych skupín.

Okrem reálneho vecného slova vedca, odborníka sa stretávajú prostredníctvom oznamovacíh prostriedkov i s akademickými trepaniami na prírodné prírodovedné rokovaniach s námenníkom ministrov, alebo inými potentátami. Novosť vynájdu, pričom nebotajú štátnu, ktorému však načíne nerozumie. Okrem každého vedúci hospodársky pracovník závodu, podniku, družstva, generálneho riaditeľstva je členom strany. To nie je chyba, že je členom strany. Chyba je, že je to prvá podmienka pre výkon funkcie. Chyba je, že mnohí z nich nerajú myslel pre kvalitu a zodpovednosť vlastnej práce voči spoločnosti. Že majú

ný triedny pohľad, majú nľ vztah k robotníkom, že apóroben svojho života najdu príkladom socialisticky zmysľajúceho a pracujúceho človeka. Často jednú v hrubom rozpore so stanovami komunistického strany, s morálnym kódexom budovateľa komunizmu. A preto, že sú takéto vedúci pracovníci členmi strany, je chybou strany, že takéto ľudí drží vo svojich radoch a nedokáže s nich zbaviť.

Pripúšťame na okraj, že toto je socializmus taký, aký má byť. Že to nie je deforsocializmus. Ale ako si potom môžeme vysvetliť to, že v socialistickej spoločnosti skutoční komunisti trpia, že stovky ich bolo nespravodlivo vyhodnených zo strany a špekulanti a karieristi si na vysokých postoch vo vláde, v strane, v štátnom aparáte robia, čo chcú. Každý z nás pozná niekoľko prípadov nespravodlivého vylúčenia zo strany. A to je nesvratný dôkaz toho, že socializmus sa v našej zemi nevyvíja správne, že ľudia hore neuvádzajú myšlienky marxizmu-leninizmu do praxe, do života spoločnosti dôsledne, iba o nich hovoria. Komunistická strana je silná v hlásaní vernosti ideam marxizmu-leninizmu, svedok sľobá v dôslednom uplatňovaní do praxe. Strana je silná v hlásaní jednoty strany a ľudu, skutočnosť je však slabá, pretože tejto jednoty nieť. Strana a vedenie spoločnosti nenachádzajú východisko zo zložitej situácie, snaží sa vykompenzovať nedostatky vo výrobe pavkami totality, nútenou pracovnou iniciatívou, hľadaním záložných pracovných vzorov vo výrobe v podobe hrdinov socialistickej práce. Česť vyniká. Uskľým združovania pracovných kolektívov do brigád socialistickej práce, vyhlasovania okresných, krajských a národných zmien smerami cti a podoben.

To, čo robotnícka aristokracia za týždeň presustruje máme doháňať my robotníci cez sobotu a nedelu. Strana a vedenie spoločnosti hľadajú východisko zo situácie v horách uznasení, ktoré nemá kto realizovať, priloženiet spojenia medzi stra-

nou a masami. Hľadajú ihlu v tej kope sena, v ktorej nie je.

Na druhej strane treba priznať, že je i chybou pracujúcich, robotníkov, roľníkov, zdravo zafšľajúcej časti pracujúcej inteligencie, že takémuto narastaniu chýb v spoločnosti nedokázali zabrániť. Nemožno povedať, že nemali a nemajú záujem na riešení celospoločenských problémov. Súper voči neporiadku a prejavy nesúhlasu voči nedostatkom, zdravá i menej zdravá kritika bola i je. Bola i je potláčaná v prevládajúcej miere rôznymi prostriedkami. Prejavy nesúhlasu voči nedostatkom nebolo však dostatočne jednotné, dostatočne silné.

Necixtuje jednota strany a ľudu. A ulice sa červenajú heslami: "Jednota strany a ľudu". Nie je pravdou, že robotnícka trieda je vládnucou triedou v spoločnosti, ale plagáty kričia: "Pracujúce masy stávajúci vlastného šťastia". A odvádzia počet: "Ídoci Lenina sú nezmrteľní". A keby Lenin videl, čo sa tu robí, šiel by čistiť Auroru a začal by revolúciu znova. Heslá vyzývajú: "Všetky sily za splnenie XVI. agandy strany". A tých, čo sú oddaní spoločnej veci je každým dňom menej. Možno práve preto, že sa kričí a iba kričí. Nie takýto vyvoj udalostí mnohým ľuďom u nás nie je ľahostajný. Svedčia o tom veznice plus rebelov, o ktorých nič nevieme, len tušíme, že boli a sú. Jeden sedí za sprosté slovo, druhý za to, že povedal kus pravdy. Iba kus pravdy, nič viac. A sedí. A tak je to u nás celé roky. A je čím ďalej horšie a horšie. A páni hore sa tvária ako by nič nevideli. Len kričia: "Na ďalšie budovanie rozvinutejšej socialistickej spoločnosti, Nech žije KSČ". A KSČ spí. A KSČ je slepá. Ako sme len mohli my všetci, ako sme len mohli dovoliť také narastanie chýb, ako sme len mohli dovoliť, aby z našich vlastných radov, z radov robotníckej triedy, kedysi tak pevnnej mohla vyrásť robotnícka aristokracia. Mohutná robotnícka aristokracia, ktorá nás za tie roky pred očami vyrástla ako

obrovská chobotnica a svojimi chápačkami si podmanila štátny aparát, hlboko prerástla stranu i vobory a robotnícku triedu zbavila moci a zrazila ju na kolena. A to je to, čo tlačky ľudí dohnalo do zúfalstva a to je to, čo mužov vyhnaulo a vyháňa v stádach do krčiem. A to je to, čo zo žien spravilo a robí pobehlice a včovy. A to je to, čo z detí spravilo a robí sirotu a vyhnaulo a vyháňa do detských domovov.

Kedy a ako sa to vlastne všetko začalo? Kedy a ako sa to vlastne všetko skončí? Sme vôbec ochotní a schopní všetko zmeniť k lepšiemu? Sme. Ba musíme. Máme spoločné problémy si musíme riešiť sami. Nečakajme na zázrak zhora. Žiadny minister za nás gaštany z ohňa tlačiť nebude. Človek človeka pozná, vie aký kto je na pracovisku, doma. Mnohí sme si navzájom blízki. Dôverujme si jeden druhému, pohovoríme si vzájomne, združujme sa do skupín a pozveme ich ľudovými radami. Nech sú tieto opozíciou voči súčasnej politike, voči súčasnému spoločenskému pomerom.

Prečo je nutné, aby sa robotnícka trieda opäť sjevovala? Pretože vývoj deformovaného socializmu znovu priniesol triedny antagonizmus. My robotnícka trieda stratili sme zdravú predstavu o spoločnom živote, o jeho usporiadaní. Stratili sme svoj cieľ. Prestali sme dôverovať strane, pretože sa od nás odtrhla. Zostali sme sami. V tejto spoločenskej situácii my nie sme si vedomí svojho historického poslania. A preto v súčasnosti nemôžeme hovoriť o robotníckej triede Československa, ako o uvedomelaj a jednotnej sile robotníkov. Uvedomelou silou by sme boli vtedy, keby sme sa sjednotili. Časť robotníkov ako aj časť iných tried a sociálnych vrstiev vidí riešenie spoločenskej situácie v anarchii zameranaj proti strane a štátu. V likvidácii socializmu a to je bláposť. Vtúhnen robotníkov, robotníkov, intelektuálie

však nevidí východisko zo situácie. Je zmietaná vo vlnách beznádeje. Aj keď na tejto spoločenskej situácii nemôžeme hovoriť o robotníckej triede ako o uvedomelej, jednotnej sile, ideovo pevnej, žiadna iná spoločenská trieda, či vrstva nemôže a nie je schopná prevziať jej funkciu a plniť historické poslanie, pretože je to jedine poslanie robotníkov ako triedy najviac utláčanej. Pritom pojem utláčanej treba chápať z praktického hľadiska ako triedy najmenej uspokojovanej. Strana sa odtrhla od robotníckej triedy, stratila kontakt s masami a stratila i charakter marxisticko-leninskej strany. Ani strana, ani štát nie je úzko spätý s ľudom. Vyjadril síce vo všeobecnosti našu vôľu i naše záujmy, ale ich dôsledne nerealizujú.

Vraveli sme o triednom antagonizme deformovaného socializmu. Máme na pamäti, že machým ľudom hore toto tvrdenie vybiže dych. Nevyknujú si, pretože nezastávajú iba svoje nároky a záujmy, ale záujmy miliónov ľudí, robotníkov, roľníkov, pracujúcej inteligencie.

Po prvých záživých prejavoch proti nám, budú nímchní sadnúť si a počúvať. Počúvať, čo hovoria robotníci. V tejto súvislosti považujem za potrebné pripomenúť, že socializmus, teda i deformovaný socializmus je spoločnosť triedna. Naša spoločnosť sa skladá z robotníckej triedy, roľníctva, pracujúcej inteligencie. Sú to tri mohutné triedy, ktoré žijú relatívne v ideovej zhode. A predsa je naša spoločnosť plná neporiadku, pretože ho zapríčiňuje niekto, o kom zatiaľ nevieme, ale tušíme, že je tu. Aby sme pochopili, že triedny antagonizmus u nás skutočne existuje a že existuje u nás vykorisťovanie, musíme si objasniť z určitého pohľadu vývoj spoločnosti od roku 1948, pretože odtiaľ začína história vzniku najmladšej vykorisťovateľskej vládajúcej triedy-deformovaného socializmu robotníckej aristokracie. Áno robotnícka

aristokracia je vďaka výhonkovej veľkej triede v našej spoločnosti a je to trieda, ktorá sa stavia proti robotníkom, roľníkom a inteligencii.

Hneď od začiatku budovania prvého nového spoločenského systému socializmu, sa robili chyby. Čo je pochopiteľné. Ja však ťažko opravovať ich postupom narastanie, ktoré malo a má pre spoločnosť katastrofálne následky. Z budovania socializmu mali sme málo teoretických a praktických skúseností. V celom národnom hospodárstve chýbali kvalifikované kádre. Mnohé úseky hospodárskeho a spoločensko-politického života boli v rukách málo skúsených ľudí. Pôto sačínali často s mimoriadnymi teoretickými a praktickými skúsenosťami, takpovediac na ostro. Kto však mohol zastávať zodpovedné miesta než ľudia z ľudu. Veď buržoázna inteligencia a každý schopnejší ušiel pred komunizmom na Západ. Nie to bola chyba, že na zodpovedných miestach boli jednoduchí ľudia, ale to, že keď časom smúdkvali prerástli nám odu hlavu tým, že uplatnili právo kontroly ľudových štátnych orgánov nad ich činnosťou. Kontrola sa tak časom stala formálnou a ostala formálnou až do súčasných čias. V počiatkoch budovania socializmu ľudia sa oklonni ku buržoázii využili príležitosť rýchleho postupu. Ich dozadanie do funkcií si v tom čase nikde neuvadnival, aké škody tým vzniknú pri ďalšom vývoji spoločnosti. Po rozplynutí nadšenia z prvých úspechov v rýchlom zoriento- vaní sa v nových pomeroch sa u mnohých ľudí na zodpovedných funkciách, v riadení sa začal opäť prebúdzat ten spôsob myslenia, ktorý ako dedičstvo buržoázneho spoločenského systému nezahnil s nastolením nového poriadku. Jednoduchí ľudia z robotníckej triedy, roľníci, preškolení v rôznych rýchlo- kurzoch, ľudia stredne, či vysoko vzdelaní formami skráteného štúdia zrazu zastávali vysoké funkcie na riadiacich miestach. Zrazu disponovali obrovskými materiálovými hodnotami novej spoločnosti. Mnohí z nich, i keď nie hneď podľahli mo-

nosti bespravného obstarávania sa. Táto možnosť vytvorila ne-
 dostatočnú kontrolu. Takýmto prejavom podľahli i mnohí pra-
 covníci kontrolných orgánov, štátnej moci. Delili sa o koristi
 spolu s tým, koho kontrolovali. Mnohí z nich nezasiadli v zá-
 ujme ľudu, vzájomne poriadku, proti nezakrádaniu, ale pódpla-
 tení ľuďmi disponibilnými materiállovými hodnotami spoločnosti
 stali sa spolupáchateľmi rozvrátenia so spoločného. Aj takí
 boli zástupcovia ľudu. V zastupiteľských orgánoch štátnej
 moci. A ľud im dal dôveru a oni ju zklamali. Dnes im už nave-
 rí a predsa ich volí. Nešúsosť, egoizmus, chamtivosť,
 ešte silný vplyv buržoázneho spôsobu myslenia, nedocenenie
 následkov z týchto chýb položili tieto ľudia v základe redi-
 cej sa spoločenskej triedy, vtedy ešte len sociálnej vrstvy,
 ktorá prekrástla do súčasnej podoby vykorisťovateľskej triedy
 deforsocializmu.

Zmenou spoločenských pomerov, zmenila sa i forma i stu-
 peň vykorisťovania. Týnto bol od začiatku a žiaľ ďalej v čo-
 rez vo väčšej miere podkopávaný princíp socializmu. Potom
 bez toho, aby sme si toho uvedomovali budovali sme nie so-
 cializmus taký, aký má byť, ale deformovaný socializmus. Aj
 dnes je hčelosť robotníckej triedy a pracujúceho ľudu voči
 práci svojích poslancov v zastupiteľských orgánoch v štátnej
 aparáte takmer žiadna. Ťahostajnosť voči tejto skutočnosti
 je Ťahostajnosťou k sebe samých. Práveň antagonizmus v de-
 forsocializme je krytý doposiaľ najlepšimi životnými pod-
 mienkami vykorisťovanej triedy a doposiaľ najjemnejšimi for-
 mami a stupňom vykorisťovania. Je typické pre vykorisťovateľ-
 skú triedu, že utláčaná masa i býje i hladká. Podľa situácie
 vždy však s cieľom udržať poslušnosť i poriadok, ale predov-
 šetkým svoju moc. Existencia robotníckej aristokracie je prí-
 činou neporiadku v spoločnosti. To vyvoláva nesúhlas a odpor
 ostatných spoločenských tried voči nej. Tento odpor doteraz
 existoval iba ako odpor jednotlivcov, alebo málo početných

skupina ľudí. Bol však vždy rôznymi formami potláčaný, pretože bol slabý. Potiaľto siahajú slábenosti ľudí, ktoré sú vlastne slábenosťou triedneho boja. Sú to slábenosti sklieštené buržoazov, pretože odpor voči neporiadku doposiaľ nebol korunovaný úspechom.

Aby však tento triedny boj bol úspešný pre robotníkov, musí proti neorganizovanej sile neporiadku musí proti neorganizovanej sile neporiadku vytvoriť organizovanú silu jednoty. Preto je nutné zakladať revolučné ľudové rady. Teraz je nemožné seknúť na okolo komunistického strany, pretože táto je preslovná robotnícka aristokraciou, pretože táto stratila charakter strany marxisticko-leninského typu. Až potom, keď robotnícka trieda a ľud získajú víťazstvo vo voľbách a tým moc spoločnosti, bude možné očistiť štátny aparát i stranu od aristokracie, až potom bude možné priradiť sa k strane a dôverovať jej. Potom to bude strana úzko spätá s ľuďmi. Strana, ktorá žije i uniera s robotníckou triedou.

Robotnícka aristokracia ako vládnuca trieda deformovaného socializmu má svoju politiku. Je to politika čistého oportunistu. Oportunistu preto, že je to politika buržoazná. Čistého preto, že sa schováva za najkrajšie myšlienky človeka o usporiadaní ľudskej spoločnosti, za myšlienky komunizmu, za jeho učenie. Buržoavstvo tejto politiky spočíva nie v hlásaní učenia marxizmu-leninizmu, ale v bespríkladnom a bezzápadovom spôsobe života tých, čo ho hlásajú. Marxistická ideológia tu pôsobí ako štít, za ktorý sa aristokracia schováva. Pretože hlásajú učenie marxizmu-leninizmu a nežijú podľa ideí, ktoré hlásajú, toto učenie diskreditujú v očiach pracujúcich. Robotnícka aristokracia voči tomuto učeniu nič nemá. Mnohí z nich sú dokonca presvedčení o jeho správnosti. A práve preto, že o ňom iba hovoria a nežijú dôsledne podľa neho, toľto učenie

škodia. Škodia spoločnosti, strane bez toho, aby si to uvedomovali. Škodia socializmu a myšlienkam komunizmu. Tieto ľudia sa tak stali najláskavejšími nepriateľmi učenia, ktoré rá hlásajú. Spoločnosť preto nepotrebuje iba ľudí, ktorí hovoria ako komunisti, ale ľudí, ktorí ako komunisti žijú a pracujú. Preč s ľuďmi, čo sa iba hrávajú na komunistov a v skutočnosti k nim majú veľmi ďaleko. Aristokracia si pritom myslí, že robí dobre a v tom je tragédia celej spoločnosti, národov, ich samých. Najbolestnejšie na celej veci je to, že akokoľvek prejavy nespokojnosti skupín robotníkov, či inteligencie voči tejto skutočnosti, voči tejto politike za skutočnú diktatúru robotníkov, za dôsledné uplatňovanie učenia marxizmu-leninizmu do života spoločnosti, patláča robotníka ani stokrásia i masovými prostriedkami štátneho aparátu údajne v záujme robotníckej triedy, presvedčujú ľudia, údajne v záujme socializmu. Tieto prejavy nespokojnosti označuje oficiálne ako pokusy o rozvracanie republiky, ako protištátnu činnosť, ako prejavy nepriateľstva proti socializmu a komunizmu. A táto najbolestnejšia živá skúsenosť robotníckej triedy československa, ktorá zbe-
 • ^(súva voľnosť) vená viery v pravdivosť viery v správnosť marxistického učenia vpadá do hlbokého nevieriac

... čistého oportunizmu ako politika vykorisťovateľskej triedy v deformsocializme, zahŕňa a vonšladá všetky prirodzené prejavy ľudí veľajúce po slobode a šťastí. Je to politika stojaca na hranici pokryteckve aristokracie, vyžadujúca dodržiavanie všetkých spoločenských noriem, vyžadujúca disciplínu, uvedomenosť a disciplínu od každého člena spoločnosti, okrem aristokracie samej. Je to politika čerebákov, ktorí bez kúska hanby na plnú hubu kričali o sile osobného príkladu. Dezorganizuje a dezaktivizuje masy ľudí a odvádza socializmus do ťažkého chorobného stavu. Čistý oportunizmus ako politika dvoch

2

tváry volá po iniciatíve ľudí. Pretože po iniciatíve len a len volá, stáva sa nástrojom náhľadných iniciatív ľudí. Je to politika ľudí, ktorí akoby chceli vojsť do budovy, o ktorej iba hovoria, ale ju nestavajú. A práve tým všetkým dezorientovaným masám ľudí už dávno nemajú dôveru vo vedenie spoločnosti, ani vo vlastné sily. Nevidia žiadnu silu, ani spôsob, akým by táto sila zvrátila nezdravý vývoj spoločnosti. Naproti tomu však nikto iný nie je schopný nastoliť skutočne harmonický rozvoj socialistickej spoločnosti, len pracujúce masy samé. Preto je nutné robotníkov zjednocovať, vytvárať Revolučné ľudové rady. Tieto nech pozostávajú z 5 - 20 členov, podľa situácie a podmienok. Vytvárajte ich v pracovných kolektívoch, zvolte si predákov a zástupcov. Ľudové rady zakladajte v závodoch, dielňach, jednotlivých prevádzkach, podnikoch, družstvách, školách, ústavoch, armádnych útvaroch, kultúrnych a športových zväzoch. Všade tam, kde je čo naprávať. Rozvíjajte zdravú kritiku, poukazujte na nedostatky a navrhujte spôsob ich riešenia, poukazujte na darebákov, ktorí robia menej a majú viac. Pracujte čestne a od každého žiadajte aby čestne pracoval. Formujte svoje názory a presvedčenie. Zjednocujte sa.

Ekonomické postavenie v spoločnosti za takéhoto vývoja situácie nesmie byť slabšie ako teraz. Bite sa za záujmy pracujúcich na výrobných porádach, na členských schôdzkach KPS, na verejných schôdzkach strany. Naša vec je spravodlivá, naše víťazstvo je isté.

Ako vplýva súčasná situácia na rodinu, na vedenie pracujúceho človeka, na jeho myslenie a konanie? Aká je jeho morálka, jeho názory, predstavy a ciele? Voči súčasným pomerom spoločnosti ľudia vždy vyjadrovali svoj nesúhlas. Tento bol vždy potlačený rôznymi formami a prostriedkami štátneho aparátu. Ľudia jednoducho usleďali a v ľuďoch sa vytvoril strach a neistota. A na základe tejto troche životnej skúse-

nosti sa v ľuďoch vytvoril rad názorov, predstáv o živote a poznaní. Tento súhrn názorov a predstáv tvorí morálku pracujúceho človeka jeho škodiacu, jeho vnútenú. Tieto názory trpkkej životnej skúsenosti reprezentujú výroky: " S pravdou ďaleko nežijáš, klavou máš nepreraziš, Páni boli aj budú, kto nakradne okráda svoju rodinu, Nič sa nedá robiť ". A takéto morálka hlboko prenikla pracujúce masy a ich dedičstvo prechádza z generácie na generáciu. Komu pomáhajú takéto názory a komu škodia? Takéto názory škodia robotníckej triede, rozkladajú jej sily, rozbíjajú vieru robotníka vo vlastné sily. Takéto morálka ženie pracujúce masy do zúfalstva, do kríčov. Vháňa do vedomia prázdnotu a do očí slzy. A je najsmutnejšie, keď milióny plačú spolu. Ako povznášajúco pôsobí nedôvera robotníka vo vlastné sily, u človeka koristiacoho z jeho samolibjania. A ako citeľne zasahuje táto nedôvera robotníka samého, jeho ženu, detí, jeho rodinu. A ľudia vravia, že treba držať hubu a krok. A ľudia vravia najlepšie byť hluchý, slepý a nemý. A ľudia vravia, nič nezmôžeš. A tieto slová nie sú prejavom ľudskej múdrosti, ale ľudskej bezvôle. A preto musíme rozbiť tento zašarovaný krah, rozbiť súčasný spôsob nyrania človeka a vrátiť robotníkom nádej. Názory prinášajúce vieru robotníkom vo vlastné sily, názory sjednocujúce robotníkov v mohutnú silu, to je vlastná morálka skutočných robotníkov súčasnosti. Z robotníka plačúceho sa slobodou sa musí stať robotník bijúci sa za ňu.

Prečo je nutné, aby robotník zmenil svoje názory? Pretože keďkoľvek, keď predkladá svoje požiadavky a pripomienky na ktoromkoľvek mieste, keď boli návrhy a sťažnosti akokoľvek oprávnené, vždy stál a stojí osamotený. Nikto sa ho nezastal, nikto mu nepomohol. A v zásadných otázkach jeho postavenia v spoločnosti mu nepomohli ani odbory, ani strana

ani národné výbory, ani súd a vôbec už nie zamestnávateľ. Pretože národné výbory ako i súdy a ostatné inštancie štátneho aparátu sú pákami toho mechanizmu, ktorý prostredníctvom hospodárskych organizácií robotníka vykorisťuje. A z fungovania tohoto mechanizmu žije robotnícka aristokracia, ktorá zo strany a odborov si urobila svojich služobníkov. A proti tomuto mechanizmu stojí robotník doposiaľ osomotný a nejednotný. A preto sa musíme proti tomuto mechanizmu zjednocovať, vytvárať ľudové rady, základné bunky silnej púste, ktorá zničí mechanizmus a vytvorí si mechanizmus vlastný na drivenie nepriateľov hore i dolu, vnútri i za hranicami štátu. A moc v štáte nezískame fyzickým násilím, pretože armáda a vojská Varšavskej zmlúvy prítomné na našom území dokázali by zlikvidovať akúkoľvek silu, ktorá by sa im postavila na odpor. A moc v štáte nezískame štrajkami a nedopustíme sa chýb, ktorých sa pracujúci dopustili v Poľsku, pretože štrajkami by sme nezbavili aristokraciu moci v spoločnosti, ale oslabili by sme národné hospodárstvo. Pretože štrajkami vzrastie rast nedostatkových tovarov vrátane základných druhov potravín. A štrajk, by sa ako kumerang vrátil pracujúcim samých.

Vo voľbách musíme získať víťazstvo a moc v štáte. Je to jediný správny a nekrvavý spôsob nastolenia diktatúry robotníckej triedy.

Ďalším vývojom udalostí, keď už jednotná robotnícka trieda bude dostatočne pevná a bude schopná uchopiť moc v spoločnosti do svojích rúk, budeme my robotníci poriadat' nedel'né zhromaždenia v centrách miest a na námestiach. Tieto nech sú pokojnou demonštráciou sily jednoty a odhodlania robotníkov bojovať sa sorávnou vec. Za takého vývoja situácie je nutné zachovať pracovnú i občiansku disciplínu, nevyvolávat' chaos, anarchy a násillie. Nebudeme počúvat' rady zo Západu, ale budeme sa riadiť silou vlastných rúk a vlastného rozumu. Bude víťazí, ak donútime vzniknúť orgány štátnej

neod vypísať voľby predčasné, voľby nové. Vyhovme plénu národných výborov ne dôveru doteraz zvoleným poslancom.

Predkladáme plánu požiadavku o nových voľbách, predkladáme požiadavky účasti tých robotníkov vo volebných komisiách, ktorým ľud dôveruje. Predkladáme návrhy za kandidátov na poslancov do zastupiteľských sborov tých robotníkov, ktorým ľud dôveruje. A ľud ich s radosťou zvolí i uvíta. Ak nebude vyhovené predloženým požiadavkám i návrhom ku spokojnosti Revolučných ľudových rád, súčasne sa budúcich volieb, ale nevoľte iných kandidátov za poslancov, nech tých, čo navrhnu pracujúce masy samé. Prečiarajte kandidáta na hlasovacom lístku. Voľte za poslancov ľudí z vlastných radov robotníckej triedy i intelektuálne. Predovšetkým však ľudí pracovitých a čestných. Ľuď priateľských a priateľov. Ľuď zaraditeľov a jednoducho. Ľuď spoločných pre spoločnú vec socializmu. Budúce voľby nemajú byť voľbami postarovať. Takto nech je postup robotníckej triedy, čestnej a pravý.

S akými návrhmi sa pripravujú by mali Revoluční ľudové rady predskúpiť do volieb? Keď s akým volebným programom, ak by sa to dalo tak nazvať? Tak predovšetkým nech je to konfiškácia majetku získaného parazitickým spôsobom. Uskutočniť rozsiahle kádrové zmeny v oblasti spoločenského a politického života. Predloženie pracovnej povinnosti členom robotníckej aristokracie. Stabilizácia národného hospodárstva, nastavenie rastu cien tovarov a z víl a demov papalášov spravíme materské škôlky, jasle, ordinácie a spoločenské stravovne, kluby mládeže a družiny. Jednoducho to, čo bude mesto potrebovať. Vytvoríme podmienky pre súlad rozvoja výrobných síl a výrobných vzťahov. V skutočnej socialistickej spoločnosti, so skutočne socialistickou demokraciou, s diktatúrou proletariátu, tak ako o tom hovoril Lenin.

A ľud bude pracovať s radosťou a s istotou pôjde k budúcemu. A to je reálna sila postavená proti kapitalizmu.

Ako ale vytvoriť podmienky pre rast ekonomiky štátu? Ako zvýšiť životnú úroveň spoločnosti? My robotnícka trieda a pracujúci ľud po získaní moci po voľbách musíme najprv zbaviť funkcie a postavenia obrovské množstvo vedúcich hospodárskych a politických pracovníkov, ktorí sa z titulu svojej funkcie protizákonne obohacovali a obohacujú a potom môžeme rozvíjať pracovnú iniciatívu, potom môžeme zvyšovať kvalitu práce a plne využívať fond pracovnej doby, rozvíjať ekonomiku, dvíhať našu životnú úroveň. Keď ľudia budú vedieť, že už nerobia na darebákov. Zbavme sa darebákov a ľudia budú pracovať radi. Tu sa prejaví obrovský potenciál pracujúceho ľudu Československa, ktorí je teraz vybiňaný v relatívnej nečinnosti. A toto je aplikácia marxizmu-leninizmu v praxi, v živote spoločnosti.

Možno si mnohí položíte otázku. A koho dosadíme do funkcií? keď mnoho ľudí z funkcií vyhodíme? Vôbec nemusíme mať obavu o to, že spoločnosť nebude mať kto riadiť. Že rozvoj ekonomiky, vedy a výskumu nebude napredovať. Z radov inteligencie si môžeme vybrať najlepších z najlepších. Podieľať sa na rozvoji spoločnosti dovolíme iba tomu, kto sa nebude obohacovať na úkor iných. A ten, kto nebude čestne pracovať, tak ako my chceme, áno padne. Môže mať titul za menom i pred menom, môže mať radem vysokých škôl a tridsať dva univerzít a kľavu ako kňaz. Nikdo nie je nenahraditeľný.

A čo povedať Vám domáci urodzeným? Vypočujúce slová pravdy dlho skrývané, zaľknute. Možno ešte niekto vydá rozkaz, chytiť toho chlapa, je neskoro. Pretože ste boli slepí k vlastnému národu. Možno nechtíte klamať ste ľud, ktorý vám dôveroval. Robili ste chyby, ktoré možno teraz ľutujete. Ale pre tieto chyby do tejto chvíle trpelo

15 miliónov ľudí dlhé roky. Jediné, čo sa od vás bude žiadať, je to, aby ste zotrvačnosťou vykonávali svoju prácu. Aby ste čestne stáli na svojich miestach až do poslednej chvíle. To je v dohľadnom čase jediná služba, ktorú môžete ešte vlastnému národu preukázať. Môžem povedať, že víťazný ľud bude k porazenému spravodlivý i milostivý.

Čo povedať vám, vojaci, príslušníci Československej ľudovej armády. Nezabúdajte na svoj pôvod. Nezabúdajte, že ste krvou vlastného národa. Chránite pevne hranice štátu i vzdušný priestor. Nedovoľte zutekať za hranice štátu ani jednému z radov robotníckej aristokracie. Nedovoľte újsť za hranice tým, čo rozkrádali národné hospodárstvo, spósobili v republike úpadok, čo narobili vysoké štátne dlhy a teraz by radi unikli do Švajčiarska, Kanady, na Západ, kde budú nielen slobodní, ale aj proti vlastnému národu.

Obladenie robotníckej triedy kľúčom sa prejavuje aj tým, že robotníci, ktorí sa v minulosti v boji vyvíjali v prapoch, teraz sú v rukách robotníckej aristokracie, ktorá sa snaží ich odvrátiť od svojej triedy. Táto aristokracia v Československu bude mať podstatný vplyv aj na vývoj situácie aj v iných štátoch. Oznamovacie prentriedky, ktoré sú prevažne v rukách robotníckej aristokracie, budú pokrokovými myšľajúcich ľudí u nás označovať za kontrarevolučné živly a naše myšlienky budú označené za najnebezpečnejšie prejavy revizionizmu. Neskrývajte pred svetom, čo sa u nás robí. Nech svetová verejnosť pracujúce masy európskych krajín vedia, že robotnícka trieda a pracujúci ľud sa vzoprie proti spoločenským pomerom dlho skrývanom pred svetom, ktoré boli a sú robotníckej triede a socializmu škodlivé. Aby svetová verejnosť brala na vedomie, že to nie je pokus kontrarevolučných živlov o zničenie socializmu, ale že je to spravodlivý boj robotníckej triedy s cieľom očistiť stranu, štát a celú spoločnosť od robotníck-

keď aristokracie, vykorisťovateľskej vládnucej triedy
deformovaného socializmu. Že je to boj pracujúcich nás na
zastavenie nezdravého vývoja spoločnosti a nastolenia har-
monického rozvoja skutočne socialistickej spoločnosti, na
ceste spojúcej ku komunizmu. Jedine na predpokladu, že
svetová verejnosť bude informovaná o udalostiach v Česko-
slovensku pravdivo, môžeme očakávať jej morálnu podporu
a sympatie. Nech svetová verejnosť vie, že na politickú
scénu vystúpila robotnícka trieda Československa, ktorá
ako jednotná, pevná spoločenská sila je odhodlaná splatiť
dlh spoločnosti tým, že legálnym spôsobom vo voľbách vezme
moc spoločnosti tým, čo ju doteraz pod zúžkom marxizmu
utláčali a vykorisťovali. Preč stými, čo sa iba na komunig-
tov hrajú.

Čo povedať na záver? občania? My pracujúci, robotníci
rolníci nepoznáme zákony vývoja spoločnosti, nepoznáme
zákony vývoja hmoty, nevieme, čo sú to mikroprocesory,
nevieme, čo je deoxyribonukleová kyselina, nepoznáme záko-
ny genetiky, nepoznáme tajemstvá vesmíru, ale obdivujeme ju.
Vieme však jedno, že v celej histórii ľudstva boli a sú
robotníci vykorisťovaní a utláčaní. Vieme jedno, že na na-
šej práci stojí a padá každá spoločnosť a preto si občania
ne právo spoločnosti vládnuť. Pretože my robotníci ako jedi-
ní máme záujem vládnuť spravodlivo. My inteligencia budete
spolu s nami spoločnosť riadiť. A my budeme kontrolovať
všetok život v spoločnosti. Kto nebude riadiť a pracovať
tú ako my chceme, tak padne. Chceme spravodlivosť pre
všetkých v spolupráci s každým, kto má o to úprimný záujem
dovedieme túto spoločnosť ku komunizmu. Bez toho, kto sa
na tejto ceste postaví proti nám. Bez toho, kto sa nás
pokúša na tejto ceste podviesť.

V závere magnetofónovej pásky je nahratý Čajkovského
klavírny koncert B mol.